

La Rambla

Any I Dissabte, 16 abril 1932 Núm. 2 Preu: 25 cèntims
Romanticisme : Art : Política : Humor : Ciutadania : Maquiavelisme : Esport : Literatura : Xistologia : Feminisme : Grimègia : Etc.

Ara com ara, al 14
d'abril cridem ben
fort:
Visca la República
Espanyola!
Veiam si d'ací uns
mesos ens fan el joc i
ens veiem obligats a
cridar:
" Viva la pepa! "

Regraciem

És de rigor en tot segon número d'una publicació, donar les gràcies al públic per la bona acollida que aquest ha dispensat en el número anterior.

Cumplem doncs aquest deute protocolari Gràcies a tots. Aci podriem cloure aquestes lletres, però ens queda quelcom més dintre el pap.

Volem tenir la sinceritat de dir malgrat pecar de petulants, que al veure amb la simpatia que fou acollit el passat número, ens emocionà de veritat. No és pas ni el primer ni el que fa quatre de periòdics que posem al món, però sí és la primera vegada que rebem tan gran número de felicitacions i adhesions morals i materials, i això ens omplena d'alegria.

També ens ha engrescat de debò, la ràbia incontinuada i abocada babejant a les planes del periòdic dels nostres enemics i fins fa poc nostre.

Això ens ha acabat de demostrar que anem per bon camí. Aquest èxit entre els contraris és molt simptomàtic i ens demostra clarament que hem fet el que ells no cregueren mai que podessin fer uns senzills aprendents de manobre.

Gràcies a Déu, nosaltres no som advocats però tenim p'ou responsabilitat de consciència per saber on comença i a cabarel bé i el mal, per a no gosar fer coses que si dintre d'una llei estan legalitzades, la consciència les té de repudiar sempre.

Com dèiem en el número passat, repetim, que el públic ja ens coneix prou bé a tots plegats i ell és l'únic jutge en aquest plet i el públic ha fallat sobradament amb la rebuda que ha fet al nostre número passat que ens esperona per a continuar l'obra començada.

Als nostres amics moltes gràcies, als nostres enemics, la nostra compassió.

Ara fa un any

L'alegria de la República

Si no estessim fermament convençuts del que és i representa el règim republicà, bastaria solament en diades com la del dijous, fitar a l'esguard de tots els ciutadans on s'hi veien impresa amb mostres inequívokes, l'alegria de la República.

Alegria de la República!!

Goig de viure, goig de respirar els verges aires de la llibertat d'un present alegre, d'un futur brillant, d'un passat ombrívol i pestilent.

Alegria de la República!!

No temis, no seràs ennuvolida per les irresponsabilitats d'uns extremistes insolents.

Alegria de la República!!

Tu ets la prosa més convincent que la República és una cosa del poble feta pel poble i que solament el poble en pot disposar.

Alegria de la República!!

Llancem al vol les campanes del nostre esperit. Es dia de festa, Amunt els cors! que ara fa un any els llavis s'extremien de joia, que els cors botien respirant amplament amb la llibertat que dona enderrocar una carcassa corcada que la tradició ens jurava que era plena de vida.

Amunt els cors, gironins! Estem alegres perquè, diguin el que vulguin els que fracassats

Llegiu a l'interior la continuació del reportatge de la passada quinzena, sobre l'epidemia que hi ha a Girona i altres interessants articles de primera necessitat.

es posen al darrera la calúnnia i la difamació, la República ha fet el que podia fer. Ni més ni menys que el que podia fer baix un règim democràtic.

Vol dir això que estem contents de tota l'obra feta? No. Però sí del conjunt i per això l'alegria de la República ens puja a la cara, i més que res, perquè no dubtem que la República té un plet a resoldre, importantíssim, i el resoldrà, no definitivament com molts es pensen, sinó transitoriament i que acceptem com a compàs d'espera per assolir la llibertat completa de la nostra pàtria.

Els que creuen que no és possible la vida de Catalunya, amb franca harmonia amb la resta de la Península però completament lliure dels seus destins, cal solamet dir-els-hi:

Mireu Irlanda;

MENARGUES

Associació de Música

MERCÉ PLANTADA

L'exímia cantatriu que en el concert d'homenatge a Goethe, ens delectà amb el seu art excels.

Poesia anormal de la Normal

Un d'aquest darrers dies, en passar per davant l'Escola Normal de Mestres i Mestresses veiérem per terra un paper plegat que ens cridà l'atenció. Encuriosits, el collírem i el llegírem. Era un fragment d'una «magnífica» composició lírica! el qual reproduïm:

«Ulls que parlen,
cara hermosa,
bella, airosa;
com no aimarte?
Aixis es una dolça amiga,
a del cabell sedejat,
la del cor lleal i nople,
la que'l meu ha conquistat.
La qu'estudia i mai reposa,
la que fadors fa a desdir,
la que's nople i janerosa
am totom, pro mes am mi.
La que a Palamos te un jove
que la estima am tot el cor
el que per metje estudia
sols pensant amb son amor.
Eran amics d'infantesa:
de grans s'han seguit aimant
i un jorn mentres al ball perant
ell l'hi parlà palpitant»

Nosaltres, que som bons xicots, no volem que la destinatària es privi de conèixer (segueix a la pàgina 3)

S'ha apujat el tabac

-El segueixo des de la plaça de la Independència per quan deixi caure la "breva".